

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrap-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 18. март 2011. године

Предмет бр. 35/09

М.М. и В.М.

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 18. марта 2011. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
гђе Аниле ПРЕМТИ, заменика извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменућу жалбу, уложену сагласно са одељком 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 6. јануара 2009. године и уписана је 6. марта 2009. године.
2. Дана 9. јула 2009., Саветодавна комисија за људска права је од жалилаца затражила додатне информације. Дана 31. августа 2009., жалиоци су доставили свој одговор.
3. 26. новембра 2009. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета. Дана 15. марта 2010., УНМИК је доставио свој одговор.
4. Дана 19. априла 2010. године, Комисија је одлучила да подели поднеске жалилаца на две засебне жалбе - наиме, на предмет бр. 35/09 који се бави истрагом убиства г-

дина Р.М., и предмет бр. 352/09 који се бави судским поступком решавања питања компензације и одузимања имовине.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

5. Први жалилац је отац г-дина Р.М., а други жалилац је удовица г-дина Р.М.
6. Дана 3. децембра 2002. године, г. Р.М. и г. З.Ж. напустили су ресторан/кафић у центру Грачанице у отприлике 22.00 часова. Наводно, након њиховог уласка у аутомобил г-дина Р.М., непозната особа или особе које су их очевидно већ чекале у заседи отвориле су ватру на двојицу људи. Г. Р.М. је преминуо на путу за болницу док је г. З.Ж. преживео упркос претрпљеним повредама. Полиција је очевидно стигла брзо на место злочина и почела истрагу. Истог дана, полиција је запленила возило ради даље истраге, као и одређена лична документа и ствари преминулог.
7. Дана 4. децембра 2002. године, медицински истражитељ Канцеларије за судску медицину при УНМИК-овом Одељењу правде, након извршене аутопсије закључио је да је г. Р.М. преминуо као последица вишеструког рањавања из пиштоља у главу, труп и екстремитете.
8. Дана 5. децембра 2002. године, жалиоци су сахранили г-дина Р.М. Иза њега је остао други жалилац и њихово троје деце, као и његови родитељи, први жалилац и његова супруга [мајка преминулог Р.М.].
9. Медији у то време наводе да је првобитно дошло до забуне по питању тога да ли је г. Р.М. био члан Косовске полицијске службе, али је УНМИК касније појаснио да наведени господин у ствари није члан КПС. Из извештаја медија такође се сазнаје да УНМИК-ова Полиција испрва није пронашла никакве доказе да је злочин инспирисан етничким неслагањима.
10. Накнадно, жалиоци су позвани са покупе личне ствари преминулог које је полиција узела као доказни материјал, са изузетком возила у коме је убијен г. Р.М. као и неких личних идентификационих докумената.
11. Дана 14. септембра 2004. године, жалиоци су уложили грађански захтев Општинском суду у Приштини против Косовских привремених институција самоуправе, Општине Приштина, УНМИК-а и КФОР-а поводом наводног пропуста тих власти да спрече смрт г-дина Р.М.; у захтевима такође стоји да жалиоци нису били обавештени о било каквом помаку у кривичној истрази случаја. Жалиоци нису добили никакав одговор на овај захтев нити је заказано саслушање од датума усвајања одлуке.
12. Изгледа да су жалиоци касније обавештени да је возило у коме је убијен г. Р.М. остало заплењено код полиције јер није плаћена царина приликом његовог увоза. Жалиоци су ово оспорили нагласивши да је возило регистровано 2001. године путем паралелног српског регистрационог система у Звечанима и касније, путем косовског система дана 15. октобра 2002 у Грачаници. Године 2007., они сазнају да је возило наводно продато приватном лицу од стране Косовске царинске службе. На основу овога, упутили су захтев за прелиминарне мере код Општинског суда у Липљанима дана 29. новембра 2007 против наведеног лица како би спречили да изврши пренос власништва над возилом док се не заврши судски процес повраћаја. Изгледа да жалиоци нису добили никакав одговор на тај захтев. Жалиоци су потом указали на своју претпоставку да је након што су уложили захтев дотична особа продала возило.

13. Након што су жалиоци уложили захтев, КПС им је дана 24. августа 2009. године послао писмо у коме се наводи да је Регионална истражна јединица у Приштини спровела кривичну истрагу убиства и да је дана 30. јануара 2008. године предала случај Канцеларији Окружног јавног тужиоца у Приштини. Жалиоци тврде да је ово једина информација коју су добили у вези са истрагом.
14. Данa 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. сви списи кривичних предмета које су имали Одељење правде и Полиција УНМИК-а, предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБА

15. Жалиоци се жале поводом наведеног пропуста УНМИК-а да ваљано истраже убиство г-дина Р.М. Такође се жале на душевну бол и патњу које су наводно узроковане овом ситуацијом.
16. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалиоци указују, тим редоследом, на повреду права г-дина Р.М. на живот, загарантованог чланом 2. Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3. из ЕКЉП.

IV. ПРАВО

17. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из одељака 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
18. У својим коментарима, СПГС нема никаквих примедби на прихватљивост жалби.
19. Комисија је мишљења жалбе везане за чланове 2 и 3 из ЕКЉП покрећу озбиљна правна питања чије би разрешење требало да зависи од процене меритума жалбе. Према томе, Комисија закључује да жалбе нису очигледно неосноване у смислу одељка 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
20. Комисија не види друге разлоге на основу којих би ова жалба била проглашена неприхватљивом.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ.